

Planurile operative ale Securității din 1989 spulberă teza „agenturilor”

În subordinea Cabinetelor 1 și 2

Trei documente din arhivele fostei Securități demonstrează că aceasta nu a fost o instituție animată de sentimente patriotice și că poliția politică comunistă a avut un rol activ în menținerea dictaturii.

Trei documente din arhivele fostei Securități demonstrează că aceasta nu a fost o instituție animată de sentimente patriotice (dacă le-ar fi avut, nu l-ar fi slujit atât de fidel și ferm pe Ceaușescu) și că poliția politică comunistă a avut un rol activ în menținerea dictaturii, cu tot cortegiul de nenorociri care au decurs pentru românul de rând: pauperizare, corupție generalizată, disoluția instituțională, compromiterea culturii, izolarea României – toate în numele menținerii la putere a lui Nicolae Ceaușescu.

Poliția politică a lui Ceaușescu

Dictatorul a ajuns pe culmile puterii, pe care a exercitat-o în egală măsură autoritar și incoerent, cu sprijinul neprecupețit al Securității și a îndreptat pas cu pas țara spre un dezastru economic și moral din care România nu și-a revenit pe deplin nici astăzi. Securitatea nu doar că nu a întreprins nimic spre a curma aceste stări de lucruri care au viciat istoria României la finele anilor '80, dar, prin modul în care a înțeles să răspundă voinței și dorinței dictatorului, împotriva interesului național se face în mod direct responsabilă pentru tragedia României din ultimii ani ai dictaturii lui Ceaușescu.

Documentele din care citez mai jos sînt edificatoare în acest sens. Ele lasă să se întrevadă nu numai că securiștii erau lipsiți de coloană vertebrală, folosindu-și capacitățile specifice aproape exclusiv în acțiuni de poliție politică, menite să perpetueze dictatura lui Ceaușescu, dar și că politizarea excesivă, subordonarea exclusivă a Securității în vederea îndeplinirii oricărui capriciu al dictatorului a dus la deprofesionalizarea cadrelor, la coruperea lor, la promovarea pe criterii politice și nu profesionale, la transformarea ei din serviciu de informații și contrainformații, cum unii vor să ne facă să credem astăzi că a fost, într-o anexă a Cabinetelor 1 și 2, care „traducea în viață” dorințele familiei Ceaușescu: nimeni să nu spună că în România e rău, nimeni să nu pună la îndoială „genialitatea” conducătorilor, nimeni să nu cuteze să aibă alte opinii decît cele ale dictatorilor și partidului comunist.

Practic, documentele demonstrează că Securitatea nu a reușit nici să prevadă și nici să contracareze ceea ce s-a petrecut, începînd cu 16 decembrie 1989, în România. Devenise incapabilă. Ajunsă o copie fidelă a lui Ceaușescu, pe care îl apăra și îl proteja de orice adiere a libertății, Securitatea juca rolul unei anexe operative a Secției de propagandă a Comitetului Central, care supraveghea ca o țară întreagă să-și buchisească lecțiile de învățămînt politico-ideologic. Tocmai de aceea, a fost paralizată de forța izbucnirii revoltelor, la fel ca și Ceaușescu: ceea ce se petrecea în stradă nu era prevăzut în regulamente și în documentele de partid.

Normativele interne de mai jos nu lasă urmă de îndoială asupra faptului că Departamentul Securității Statului nu l-a apărut pe Ceaușescu în decembrie 1989, nu pentru

că nu ar fi vrut să o facă, ci pentru că nu mai era în stare. Iar cei care sar astăzi în apărarea foștilor securiști o fac fie pentru că au avut strînse legături cu Securitatea înainte de 1989, fie pentru că au beneficiat politic sau economic de serviciile structurilor ei după 1990, fie, pur și simplu, din naivitate, ca să nu spun că din prostie.

„Programul de măsuri”

Planul de măsuri al Securității pe 1989 seamănă leit cu o lecție de învățămînt politico-ideologic. La 17 ianuarie 1989, Departamentul Securității Statului elaborează un amplu „Program de măsuri” pe care urma să le întreprindă pe anul în curs. Nimic din acest program nu lasă să se întrevadă preocuparea ei pentru altceva decît protejarea cuplului Ceaușescu față de orice manifestări ostile, izolarea și eliminarea actelor de dizidență, ample măsuri de dezinformare care să ascundă realitățile unei țări din ce în ce mai sărace, cu conducători din ce în ce mai bogați și cuprinși de megalomanie. Selecții din acest document arată că Securitatea era total subordonată intereselor „conducerii superioare de partid”, „traducînd în viață” obsesiile și accesele de megalomanie ale lui Ceaușescu, prin vaste măsuri operative specifice poliției politice, menite să „prevină” orice contestare internă sau externă a politicii sale.

„În conformitate cu hotărîrile Congresului al XIII-lea și Conferinței Naționale ale partidului și pe baza tezelor, ideilor și orientărilor din magistrala Expunere la ședința comună a Plenarei C.C. al P.C.R., a organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești din 28-30 noiembrie 1988, întregul aparat de securitate va acționa cu consecvență pentru executarea ireproșabilă a ordinelor și indicațiilor Comandantului Suprem al Forțelor Armate, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU [...].

Consiliul de Conducere și Biroul Executiv ale Departamentului Securității Statului, comenzile unităților centrale și teritoriale, cu sprijinul Consiliului Politic, al organelor și organizațiilor de partid, vor acționa permanent, cu înaltă răspundere și fermitate, pentru îndeplinirea întocmai a misiunilor rezultate din hotărîrile de partid și legile țării, din ordinele, orientările și indicațiile Comandantului Suprem. Consiliul de Conducere, șefii unităților centrale și ai Securităților județene vor acționa pentru dezvoltarea continuă a activității de culegere de informații din clandestinitatea elementelor dușmănoase, urmărindu-se cunoașterea, previzionarea și contracararea intențiilor ostile și a planurilor serviciilor de spionaj, ale organizațiilor reacționare, naționalist-iredentiste, fasciste și extremist teroriste din străinătate, precum și ale persoanelor din interior care, prin activitatea lor, pot aduce atingere securității statului”.

Integritatea dictatorului era prioritatea DSS, prin „asigurarea securității Comandantului Suprem și executarea ireproșabilă a tuturor misiunilor de importanță excepțională. Unitățile centrale și teritoriale de securitate vor pune în centrul preocupărilor cunoașterea și stăpînirea situației operative din obiectivele, locurile și mediile din competență, în vederea executării ireproșabile a tuturor misiunilor de securitate și gardă. Pentru prevenirea oricărui acte ostile, se va exercita un control informativ riguros asu-

pra elementelor suspecte [sînt prezentate în continuare măsuri specifice de apărare a dictatorilor, inclusiv prin îndepărtarea celor „suspecți” că ar putea să-i tulbure liniștea, care vor fi împiedicați să intersecteze traseele „vizitelor de lucru” – n.a.].

Documentul ilustrează în continuare preocupările Securității pentru „prevenirea, contracararea și neutralizarea acțiunilor desfășurate de cercurile reacționare și organizațiile naționalist-iredentiste și fasciste din străinătate, de grupările și elementele ostile din emigrație, precum și de elementele dușmănoase din interior”, modul în care se realiza supravegherea riguroasă a foștilor deținuți politici, supravegherea cultelor oficiale sau scoase de comuniști în afara legii, ca și „sporirea eficienței controlului de securitate în problemele artă-cultură,

presă, poligrafie și radio-televiziune”. Securitatea trebuia și voia să controleze tot, pentru a preîntîmpina orice „manifestări anarho-protestatare de redactare și difuzare de înscrisuri cu conținut necorespunzător ori la alte fapte de natură să prejudicieze securitatea statului”, practic orice contestare a politicii regimului Ceaușescu.

Ca întodeauna, o atenție sporită se acorda identificării celor ce ascultă „Europa Liberă”, BBC și „Vocea Americii”, socotite în buna tradiție stalinistă oficine de propagandă. Se preconiza controlarea rudelor din țară ale redactorilor acestor posturi, ca și „identificarea autorilor materialelor transmise în străinătate, în scopul luării sub control sau anihilării activității lor ostile”. (Va urma)